

Barndomshjemmets erindringer

Prøv at erindre tilbage til dit barndomshjem. Hvad føler, mærker, lugter og ser du? At tænke tilbage på sit barndomshjem kan være svært, men minderne derfra strømmer sommetider frit rundt i tankerne. Dan Turèll forklarer i sin reflekterende artikel ”De første år” om, hvordan erindringer om ens barndomshjem tit er svære, og at man før skoletidsalderen ikke kan huske de basale ting, man ved skete, men nærmere små minder og følelser, som måske kan virke malplaceret i hukommelsen. Det er nemlig en verden af fantasi, der udfolder sig, når man er i førskoletidsalderen.

At erindre sin barndom er som at åbne en skattekiste fyldt med farverige og følelseladede minder. Dan Turèlls beskrivelse af sine første erindringer fra Hagens Alle 40 vækker minder om et tidspunkt, hvor verden var en drømmende og kaotisk oplevelse for ham. Ligesom Dan Turèll, når han mindes billeder af sin mor i en nydelig grå spadseredragt og sin far med overskæg og pibe, vækkes mine egne erindringer af mit barndomshjem til en nostalgisk glød.

Når jeg tænker tilbage og prøver at erindre mit barndomshjem, husker jeg kun formidable oplevelser og tætte venskaber. Jeg husker varme sommerdage udenfor med vennerne og på altanen, og når lille mig kigger ned over altanen, ser jeg min bedste ven stå klar nedenfor. Med forsigtighed kaster jeg en bold ned, og et smil lyser op på hendes ansigt, da hun griber bolden i luften. Det var sådan i barndommen, hvor hun boede lige under mig, og tiårige mig følte en ubeskrivelig glæde ved tanken om at dele et lejlighedsbyggeri med min bedste ven. Vi brugte utallige timer på at besøge hinanden uden planlægning, bare ved at banke på dørene. Vi plejede at gå hjem til begge, lidt tid hos hver. I det ene øjeblik var vi hos mig og legede, og et andet hos hende. Det var fantastisk at have sine nærmeste venner så tæt på.

Engen 8 var mit hjem, men Engen 6 og resten af mine barndomsvenners lejligheder var steder, hvor vi skabte vores eget lille fællesskab. Engen 2 og Ådalen var også en del af vores daglige rute af venskaber. Jeg husker, hvordan sommerens grønne bakker blev omdannet til kælkebakker om vinteren, og vi elskede at kaste os ud i adrenalinfyldte ture ned ad dem. Sneboldskrig og snemænd blev til vinterens sjov, men sommeren var noget særligt.

Om sommeren blev området, hvor jeg boede, omdannet til et paradys. Jeg husker, at vi tog vores rulleskøjter, løbehjul, segboards og cykler med ud og kørte rundt i timevis uden at blive trætte. Vi nød friheden, indtil vi så vores forældre på altanen, der kaldte os ind til aftensmad.

Når vi ikke kørte rundt på vores mange transportmidler, kunne vi bruge tiden på at spille fodbold. Der var fantastiske fodboldbaner, hvor jeg boede. Her fik vi sommetider vores forældre med ud til at stå målmand og hjælpe os med at få spillet til at køre. Der var både en bane af cement, som vi kaldte multibanen, og så lige overfor var der græsplænebanen. Vi spillede som regel på græsplænebanen, da vores forældre sagde, at vi ved for konkurrenceprægede kampe kunne komme til skade på fliserne. Dog brugte vi dem, men vi var forsigtige, så ingen kom til skade. Græsplænen var sjov, men det var ikke heget op, så bolden kom til at rulle ud over bakkerne, og så var der selvfølgelig en, der altid skulle løbe efter den. Når græsplænen og fodbold blev for kedeligt, gik vi hen på multibanen og spillede basket eller fandt på et helt nyt, innovativt og sjovt spil. Dette elskede jeg. Det var sjovt at prøve, og vi justerede det altid, så det var fair og sjovt for alle.

Fodboldbanerne betød meget for mig i min barndom, og det var dejligt, at den lå ved siden af mit hus. Erindringerne, jeg husker bedst, er ikke de faktuelle, dem som jeg ved fandt sted, men blot hverdagsfølelser og små begivenheder, jeg værdsatte højt.

Fodboldbanen ved mit barndomshjem brugte jeg ikke blot med venner. Jeg bad sommetider min familie om at komme med ud og spille fodbold, og når de havde tid, bragte vi tiden sammen og spillede fodbold. Min far og brødre elskede fodbold, og de lavede altid holdene og sørgede for, at det var en fair kamp. Det var tit min far, søster og jeg på et hold mod min mor, bror og mine andre tvillingebrødre.

Legepladserne, den store, lille og motionslegepladsen, husker jeg alle sammen. Jeg husker, hvordan jeg ville op og prøve at kravle på en snoet stige, der var øverst på legepladsen. Jeg havde før set mine venner lave en baglæns salto ned på sandet, og besluttede mig en dag for at prøve at gøre det samme. Jeg tog uden besvær derop, men da jeg så ned, ramte nervøsiteten mig, og jeg blev for bange. Heldigvis kom jeg forsigtigt og sikkert ned, efter jeg havde givet op, og dage senere lærte jeg at gøre det. Da jeg endelig kunne det, var jeg stolt over mig selv, og det var sjovt. Sådanne små øjeblikke fra mit barndomshjem kan jeg erindre tilbage på og huske, frem for hvornår en ny nabo flyttede ind. Det er de indre og følelsesmæssige ting, man om aftenen i sin seng pludselig erindrer tilbage på.

Dette stemmer overens med, hvad Dan Turèll beskriver i sin reflekterende artikel "De første år". Her beskriver han, hvordan man før skoletidsalderen husker ting, som måske ikke skete. Det var ikke de ting, man ved skete, man husker, men blot ens fantasi dengang. Alt kunne ske i den verden, hvor der ingen begrænsninger var. *"Før da var alt drøm, ordløs drøm til trods for de mange ord: Alt*

var ét bundløst forvirrende kaos. Verden var et sted, hvor alt kunne ske og i ens bevidsthed ske samtidig, alt fra Christian den Anden til Superman” (nederst s. 2). Dette citat afspejler netop dette, hvor ens tidligste erindringer ikke handlede om de ydre ting, men blot om en flydende verden af fantasifulde tanker.

I lighed med Dan Turèlls refleksioner om den tidlige barndom, hvor alt var drøm og kaos, er det de indre følelser og minder i mine erindringer, der er blevet bevaret. Det er ikke bare de ydre begivenheder, men de små detaljer, der farver minderne og giver dem liv. At erindre er ikke blot at genkalde sig det, der skete, men også at opleve det igen igennem følelser og sanser.

Citatet: *”Det er en mærkelig samling billeder at gense, når de sådan bliver trukket på tilfældets snor i en sen natte-time, det er sælsomme ting, man husker” (midt s. 2)* fremhæver, hvordan erindringer ofte dukker op som en mærkelig og tilfældig samling af billeder, især når de genopleves i øjeblikke som en sen natte-time. Det illustrerer den komplekse og uforudsigelige natur ved erindringer, der ikke altid følger en logisk eller kronologisk rækkefølge. I stedet kan erindringer være minder med en bestemt betydning og som måske er emotionelt ladet. Dette afspejler den subjektive karakter af vores minder. Derfor er erindring en dybt personlig og flydende oplevelse, der påvirkes af vores følelser, sanser og nuværende tilstand.

Jeg husker grilldagene med venner og deres familier, som også er dybt forankret i mine erindringer. Duften af brød og pølser, den varme fra grillen og det fælles smil, mens vi ventede på maden. Djurs Sommerlandturet, det årlige højdepunkt i sommerferien, planlagt ned til mindste detalje med mine venner fra hvor jeg boede. Armbåndene blev taget på, og jeg havde allerede planlagt, hvem jeg skulle sidde sammen med på hver forlystelse. Jeg husker, hvordan jeg stod spændt i køen med sommerfugle i maven, lidt bange på trods af at jeg havde prøvet den flere gange årene før. I køerne, når ventetiden var lang, var vi opfindsomme. Vi lavede lege små for at få tiden til at gå hurtigere. ”Jeg tænker på noget omkring dig, du får tre hints, så skal du gætte. Du kan også stille spørgsmål, men jeg må kun sige ja eller nej”. Sådan lød det tit. Sommetider fandt vi også på nye håndtryk eller snakkede om, hvad vi ellers skulle i sommerferien eller hvilken is vi ville have senere. Alle disse små detaljer husker jeg tydeligt.

Men det var ikke kun de store ture, der definerede det fællesskab der var ved mit barndomshjem. Beboerhuset var et samlingspunkt for alle i området. Vi deltog i ture til zoo, og hver onsdag var madklubben stedet, hvor jeg og mine venner lavede mad med hjælp fra de frivillige og søde gymnasieelever. Tirsdagsbingo og fastelavnsfesten var også faste aktiviteter, hvor vi klædte os ud

og slog katten af tønden. Der var noget magisk ved at vokse op i et område, der tilbød så mange sjove og fælles oplevelser. Beboerhuset blev et sted, hvor relationer blev styrket, og nye venskaber blev skabt. Hver onsdag til madklubben blev en morsom rejse, hvor vi handlede ind sammen og lavede mad med de ældre gymnasieelever, der venligt hjalp os. Sammen udforskede vi nye opskrifter og nød smagen af vores egen skabte måltider.

Placeringen i det hjem, jeg voksede op, er brilliant. Det ligger midt i byen, hvor der ikke er langt fra alting. Skolen lå altid tæt på, og jeg husker de varme sommerdage, hvor jeg nød cykelturen på vej hjem fra skole. Udover det ligger Fakta lige overfor. Dette er en af grundene til, at jeg elsker placeringen af mit barndomshjem. Jeg plejer bare at kunne gå over vejen til Fakta og købe, hvad jeg nu havde brug for. Det var så dejligt nemt.

Området, hvor jeg voksede op, var mere end bare et sted at bo. Det var en skattekasse af minder, venskaber og fællesskab. De mange grønne områder blev ikke kun brugt til kælkebakker og fodbold, men også til skønne sommerpicnic og leg under de skyggefulde træer. At tænke tilbage på de detaljerede stunder i dette område fylder mig stadig med glæde, og det var en tid, der formede mig og mine relationer på en unik måde. Alt i alt maler mine erindringer et billede af et barndomshjem med en bekymringsfri og lykkelig barndom. Det er de følelsesmæssige og sanselige minder, der gør mit barndomshjem til sådan et særligt sted. Det var ikke blot et sted at bo, det var et fællesskab og en skattekasse af minder og relationer.